

Kaland

Van egy udvar a világon, ahol minden álmod valóra lehet váltani. Egyszerre lehetsz tündér és sárkány is. Lehetsz művész, kalóz vagy cukrász. Csak le kell ásnod a fehér homok aljára, hogy megtaláld a formázható vizes homokot. Lehetsz rajongója egy focicsapatnak, de vízésést is csinálhatsz egy kis homok segítségével. Cica szerette ezt a bűvös udvart, ahol varázserejét kiélhette.

De ha nem az udvaron volt, akkor az ajtó felőli sor középső padjában ült és írta, amit a tanító bácsi diktált.

- Milyen furcsa feladat! Összetett mondat? Olyan furcsa...- gondolta, miközben a tőle telhető legszebben írta egymás mellé a betűket.

Sanyi bácsi körbejárt miközben diktált, rá-rá nézett a tanulói írásaira. Hamarosan Cicához ért, ránézett a füzetére.

- Cica! Az összetett mondatban nem a szavakat kell egybeírni! - kiáltott fel. A kislány elvörösödött és igyekezett nem tudomást venni az osztályban felharsanó nevetésről. Gyorsan kiradírozta azt a furcsán hosszú szót a füzetéből.

Sanyi bácsi eléjük tette egy-egy papíron az új feladatot: olvasás! - Ez nem nehéz. - gondolta Cica. Otthon már nagyon sok mesekönyvet elolvasott, mióta megtanulta a betűket.

A nyomtatott szavak lassan gondolatok lettek, megelevenedtek a szeme előtt a történet szereplői, mint egy film. De ez a film jóval elevebb volt, mint bármelyik videokazetta, amit megtanult otthon a lejátszóba betenni. Varázslók, sárkányok, királylányok, hercegek, mesebeli lények hívták, hogy tartson velük egy kalandba, de Cica tudta, hogy nem hagyhatja ott az iskolapadot. Az egyik állatkája, akit magával hozott az iskolába, a keze felé lökte az orrával Cica ceruzáját. A kislány értette, mire céloz és gyorsan körülnézett a teremben. Senki nem figyelt, az osztály nagy része olvasott, a másik részével Sanyi bácsi készült versenyre. Senki nem látta, hogy Cica megfogja a bűvös ceruzáját, leír vele egy bűvös mozdulatot és eltűnt az osztályteremből.

A bűvös udvaron találta magát a sok ismerős lény között. Hadd mutassam be őket nektek is! Árgyélus királyfi a terem hátsó részében aludt mindig és várta, hogy leszálljon az éj, amikor észrevétlenül leszállhatott a nagy kartonról és amikor Tündérszép Ilona is hattyúból szépséges tündérré változott. Talán mondanom sem kell, hogy Tündérszép Ilona is ott volt velük. Cica háta mögött egy félénk kis lény bújt meg: a Tavasztündér. Most tél volt, de ahol ő volt, mindig kivirágzott a természet, így most a bűvös udvar is. Cica ölében Hugi, a kiskutyája, aki mindig mellette volt. Mellette állt még egy vele egykorú varázslófiú is, és az ő kicsi sárkánya is. Cica titkon remélte, hogy ha majd a sárkány megnő, majd elrepíti őt mindenhova.

Ez volt tehát Cica társasága, akik időről időre kirepítették őt a sötét teremből. Most bizonyára fontos dolgról akartak tárgyalni vele, mert óra közepén még nem vitték ki, csak szünetben.

- Sajnos Cica, veszélyben vagyunk. Egy titkos, égetően sötét erő veszélyezteti a létezésünket.

- Mi az az erő? - kérdezte Cica.

- A nevét nem mondhatjuk ki. A 109 portréi már folyton erről beszélnek. - mondta a varázsló.

- Te szóba állsz azokkal a szörnyű portrékkal? Minden este szörnyű rémtörténeteket mesélnek. - húzódott el Tündérszép Ilona.

- Nem mindegyik olyan szörnyű. - vetette ellen a varázsló.

- Ne ezen veszekedjünk, hanem találjunk megoldást! - mondta Cica. - Nem akarom, hogy kiűzzenek titeket az iskolából! A végén már legfeljebb csak az oviban élhetnétek, és az nem lenne jó.

- Mit javasolsz, mit csináljunk? - kérdezte Tündérszép Ilona. Cica elbizonytalanodott.

- Nem tudom, mivel állunk szemben pontosan. Talán a Tudást őrző boszorkányt kellene megkérdezni.

Erre az ötletre mindannyian felderültek. Sietve fel is mentek a Tudás óréhez, vigyázva, nehogy valaki észrevegye, hogy Cica nincs órán. Szerencsére nem járőröztek a folyosókon.

- Szervusz, Cica! Miért nem vagy órán? - kérdezte a tudástár jóságos boszorkánya.

- Kérem szépen, ne tessék elmondani senkinek! - könyörgött Cica. - A barátaimat veszély fenyegeti. Tudna nekünk segíteni?

A tudás öre megnézte magának Cica barátait és elindult a polcok sorai közt. Cicáék követték.

- Itt van minden kapcsolódó irodalom, de siessetek, mert nemsokára kicsöngetnek!

Cica ránézett az órára: még negyed óra volt óra végéig. Mindannyian kutatni kezdtek a megfelelő könyv után. Az egyik könyv leesett a földre, mire Hugi leugrott Cica válláról és lapozni kezdte.

- Megvan! - kiáltotta hirtelen. Mindenki letette, amit a kezében fogott és a földre térdelt, hogy jobban lássa a könyvet. - Ide van írva: "A pusztító sötét erőt visszafogni lehet csak, elpusztítani nem.

Visszafogásához, hogy késleltessük elszabadulását meghatározott sorrendben kell próbákat kiállni az iskola különböző pontjain. Ha minden próbát kiáll, aki erre szánja magát, a pusztítót új erő tartja vissza."

- Ez azt jelenti, hogy ezt a bizonyos procedúrát bizonyos időközönként mindenki megismétli? - kérdezte Cica.

- Nem, ez azt jelenti, hogy akit aktuálisan zavar, az tesz ellene és az erőfeszítései egy időre visszafogják a Pusztítót. - mondta a tavasztündér.

- Mi a sorrend? - kérdezte Cica.

- Van itt valamiféle rejtély, amit meg kellene fejteni, hogy tudjuk, hogyan induljunk el. - mondta Hugi, de Cica csóválta a fejét.

- Legfeljebb kimásolni tudjuk most, mert mindjárt vége az órának. - Azzal kért egy darab papírt a tudás órétől, fogta a ceruzáját és kiírta az utolsó betűig és vonalig, amit a könyv írt. Utána visszatették a könyvet és Cica visszasietett órára. Éppen beért csengetés előtt, amikor megtört a varázslat és megmozdult az osztály. Ilyenkor Cica többnyire nyugodtan tudta a varázserejét kiélni, most csupán a rejtélyt akarta megfejteni. Hugi most mozdulatlanul feküdt mellette, nehogy a többiek észrevegyék. Cicának egyedül kellett rejtvényt fejtenie.

Uzsonnaidőben tudott pár szót váltani a barátaival.

- Azt hiszem, sikerült megfejtenem. Egy bizonyos sorrendben kell megfejteni minden rejtélyt és ha sikerül, mindig megkapjuk az útmutatást a következő rejtélyhez.

- Az nem derült ki, hogy mi a sorrend?

- Az derült ki, hogy a sorrend minden alkalommal más és a feladat is. Csak úgy deríthetjük ki, ha belevágunk.

- Mikor?

- Ma este. Úgyis bent kell maradnom. Nálam marad a varázsceruzám.

Az iskolában sötétség honolt...ahol nem hagyták égve a folyosói lámpákat, mert teljesen kihalt nem volt. A folyosókon sok hangszer különböző dallamai vegyültek, a nőikar hangjait szinte elnyomták.

Cica a szekrényeknél várta a barátai feltűnését, hogy elindulhassanak titkos kalandjukra.

- Lehet, hogy csak a mi kalandunk lesz. - jegyezte meg a kislány és hamar elbújt a szekrények mögött, hogy a takarítónő ne vegye észre.

- Az is lehet, hogy már elindultak és találkozunk velük út közben. - súgta a fülébe Hugi. - Induljunk el, ők meg fognak találni minket, ha szükséges. Hol kezdődik a rejtvény?

Cica megnézte a papírt, amire felírta a kódokat.

- 31 – 78 – 96. Ez az első. Szerinted ez mit jelent?

Hugi elgondolkodott.

- Talán hónapok...nem, ez butaság! Vagy a számok között van valami elrejtve?

- Ha kivonjuk egymásból őket? Mert akkor 37 – 18 – 65, ezek viszont ugyanúgy számok, mint az előzők, nem vezetnek sehova!

- Tényleg, hova vezetnek a számok? – kérdezte Hugi.

- A következő rejtélyhez. – hirtelen felcsillant a szeme. – A szekrények! – „kiáltotta” suttogva. – Talán a szekrényekben van elrejtve a kulcs!

Odaszaladt a saját szekrényéhez és kinyitotta. Végigtúrta az egészet, mikor ráakadt egy kis papírfecni-re és egy kicsi kulcsra. Ebben a pillanatban erős lökést érzett a hátán, de szerencsére még meg tudott kapaszkodni a szekrény szélében, így a szekrényajtó csak a helyére csattant, de nem zárta őt magába. Két sötét alakot látott a folyosón eltávolodni. Halkan lihegve nézett utánuk.

- Mi volt ez? Láttad, kik voltak?

- Ez csak a gonosz sötétség egy darabja lehetett. – súgta Hugi. - Ha a rejtély elején megtámad, biztosan megnehezíti a dolgunkat később is.

Cica kissé megrémült, de hamar úrrá tudott lenni rajta, inkább feltette Huginak a kérdést, ami fúrta az oldalát.

- Mi a gonosz sötétség neve?

- Biztosan megtudjuk út közben. Ha most megmutatta magát, ahogy haladunk előre, egyre többet fogunk látni belőle.

Cica nyelt egyet. Ránézett a kezére, amiben benne volt a fecni és a kulcsocska. – 78 a következő. – mondta magában Cica. Felment a lépcső és meg is találta a 78-as szekrényt, ott is a B szekrényt. Gyanította, hogy az alsó szekrényben van a következő nyom, mivel a saját szekrénye is odalent a B volt. Ez a szekrény nyitva volt. A kislány ezúttal csak gyorsan benyúlt és kivett egy újabb összegyűrt papírdarabot. Hamar el is ment a szekrénytől és kereste a 96-ost, nem akart megint a sötét szellemekkel találkozni. A 96-os szekrény... a 78-as mellett volt. Ezt nem lehetett kinyitni, még a kulcsocskával sem.

- Ez nem a 96-os, – jegyezte meg Hugi. – hanem a 79-es.

Cica elbizonytalanodott. Valamiért pedig meg kellett találnia a kulcsot! Az eddig talált két papírfecnit összerakta, egy képet látott rajta, de befejezetlen volt.

- Kell a harmadik részlet is. – csóválta a fejét. Néhány percig morfondírozott, majd eszébe jutott valami. – A 96-os nincs igazából, csak az az egy szekrényajtó ott. – mutatott a számmal jelölt szürke szekrényre. Lábujjhegyre állt, éppen elérte a szekrény zárját.

Csodák csodájára a kulcsocska kinyitotta és még egy kis nyújtózkodással ki tudta venni belőle az utolsó papírt is. Kibontotta, odatette a többi mellé és... -

Tavasztündér? – csodálkozott. A régi jó barátja egy szép kiszínezett vonalrajz formájában állt a papíron. – Ő a következő nyom?

- Rajzolt Tavasztündér! – kiáltotta Hugi. – A következő próba a rajzteremben van!

A rajzterem a szekrények melletti második terem, a folyosó végén. Cica nagyon izgult, mert ezt a termet mindig is profi műteremnek látta, ha rá gondolt. Benyitott. A terem csendes volt, de éppen csak egy pillanatra, mintha a színek és a sok rajz és festmény a falon mind táncot járt volna, mielőtt benyitott, és csak annyira némultak el, hátha ártó szándék jön a terembe. Cicában nem volt ártó szándék, a sok szín ismét táncra perdült körülötte. A tanári asztal mögött egy nagy, színes tündér állt, a Színek tündére. Varázspálcája mindent kiszínezett a sötét teremben, a sok festmény mind életre kelt, ő pedig minden pálcaintéssel gyarapította vidám, színes népét újabb és újabb tagokkal. Magához intette Cicát. A kislány izgatottan, de megbűvölve szaladt az asztalhoz.

- Mit keresel annyira, kislány, hogy rábukkantál a titkos báltermünkre? Hiszen csak akkor láthatsz minket, ha tudod, hol keress.

- Én azért jöttem hozzád, mert a Gonosz Sötétséget akarom visszazárni, különben mindent eláraszt.

A Gonosz Sötétség hallatán elnémultak a táncoló színek, de a Színek tündérének intésére újra táncra perdültek.

- Mi sem szeretnénk, ha előjönne a rejtekéből, látod, a népem mennyire megrémült tőle. Ezek szerint a segítségemet kéred. Szeretsz rajzolni?

- Igen, nagyon! – felelte Cica lelkesen, bár furcsállta a kérdést. A Színek tündére ekkor átnyújtotta neki a varázspálcáját. Cica szeme nagyot csillant és formákat, színeket rajzolt a levegőbe. Az ő rajzai is gyarapították a színes forgatagot. Hamarosan dalra fakadt, egy varázskrétáról, amivel a világot le tudja rajzolni, derüesebbé, szebbé tenni... A szeme ekkor ismét felcsillant.

- A Varázskrét! A következő rejtély az ének teremben van! – kiáltotta. Örömeben ő is táncra perdült, aztán visszaadta a tündérnek a varázspálcát. – A népedhez minden gyerek rajza csatlakozik? – kérdezte tőle, mert az osztálytársai rajzait is felfedezte köztük.

- Aki örömmel rajzol, annak a műve az én népem része lesz. És aki az én pálcámmal rajzol, az mindig örömmel teszi azt. – mosolygott a tündér.

Cica megköszönte a segítséget és kiment a teremből, fájó szívvel, de jóérzéssel, hogy a szép rajzoknak mindig lesz helyük valahol.

Kellemetlen kacajt hallott, ami rémülettel töltötte el. Egy árnyat pillantott meg... pontosabban a folyosónak ez a része kivilágítatlan volt és kis híján elesett. Mintha gáncsot tartott volna a sötét. Cica odapillantott ugyan, de inkább hamar a világos folyosóra szaladt.

Az ének teremben éppen énekkar volt, mint minden kedden. Cica persze nem volt tagja, hiszen felnőttekből állt. Cica még az alsós kórusba járt és kemény kiképzésben részesült a társaival együtt, de a fellépéseken már érezte, hogy volt értelme a sokszori gyakorlásnak.

Persze gyermekfejjel az ember a pofonokat erősebbnek érzi, mint a simogatást. Ez a kislány szerette a karácsonyi koncerteket, a versenyénekléseket és persze az évváró koncerteket, amikre minden évben készültek. Ebben az évben volt esedékes, hogy az első CD megjelenjen az iskola 3 kórusának előadásában. De térjünk vissza a történetünkhöz, amikor is Cica éppen be akart lépni a terembe, ahol éppen próbált a nőikar.

Cica belépését nem furcsállták különösebben, hiszen az anyukája is a kórus tagja volt. Mivel nem beszélhetett, csak beült az egyik padba és hallgatta a próbát.

Szépen énekeltek, de mivel Cica nem ismerte ezeket a dalokat eléggé és az ő gyermekhangja még nem illett eléggé a felnőttek éneklésébe, hamar elunta magát. Nem tudta, mire figyeljen...

Az Estéli nótázást énekeltek. Cica ezt a dalt ismerte, mert anyukája sokat énekelte otthon.

Mosolygott, elgondolta, mekkora taps jár ezért az előadásért, szinte kedve támadt táncolni.

Elgondolta, hogy ebben a teremben mennyi dalt tanítottak meg neki eddig, és mennyi sikert ért el a kórus, mindhárom kórus és büszkeséggel telt meg a szíve.

Ebben a pillanatban felfigyelt a rímekre a dalban. Milyen szépen van minden sor rímbe szedve! Néha tréfás, néha álmodozó, máskor szomorkás, vagy dacoló...

- A rímek! – csillant fel Cica szeme. Hugi, aki már elszundított a vállán, felébredt arra, hogy kis híján lecsúszott a fekhelyéről. Cica ugyanis hirtelen felállt és a 109-es terem felé tartott, ahol az irodalom és nyelvtan órákat tartották. A kislány elkapta a barátját és kézbe fogta, nehogy megint leessen. A terem előtt megtorpant. A sötétség a kulcslyukon keresztül szintén bement a terembe. Cica megrémült ugyan, de végül levegőt vett és benyitott a terembe ő is. Elöl volt egy üres pad, ott helyet foglalt. Egy határozott úrinő lépett be, Cica vigyázzba állt, hogy köszöntse.

Az úrinőről úgy hírlett, hogy nagyon szigorú, de az igazság az, hogy a szigorúsága mellett segítőkész is volt, segített a nebulóknak, ha nem értettek valamit.

Cica úgy látta, hogy a padokban homályos, vagy sötét árnyak ülnek, nem látta egyiknek sem az arcát. Aggodalommal töltötte el, de lenyelte a félelmét.

Az úrinő ezúttal nem az írók, költők életére volt kíváncsi. Ma játék volt a feladat. Az egyik árny a háttérben jelentkezett egy egyszerű szituáció eljátszására: Egy rokon le akarja beszélni a fősvény rokont arról, hogy minden vagyonával temettesse el magát.

Amint az árny kiment, mintha reflektorok világították volna meg és minden sötétség eltűnt róla. Egy komikus, eleven fiú állt előtte, aki ebből az egyszerű szituációból olyan élénk paródiát faragott, hogy mindenki a teremben fuldokolva nevetett, még az úrinő is mosolygott. Sokára lett csak vége az előadásnak, mindenki a szemét törölgette. Az utolsó percekben esett csak szó az irodalomról: Ady Endre életét megtanulni műveivel együtt. Az úrinő és az árnyak elhagyták a termet, bár a sötét a terem végében megmaradt. Cica csak ült a padban és próbált rájönni, mi a rejtély kulcsa. - Ady?- kérdezte magától. Kínjában a terem végébe ment és levett egy irodalomkönyvet a polcról. Kinyitotta Ady Endre életénél és elolvasta, amit leírt a szerző. – Mennyi évszám! – gondolta. – Az író élete évszámokba szedve, mintha minden csak történelem lenne... - Ahogy ez a gondolat átfutott a fején, fény gyúlt az agyában. És kisietett a teremből.

A következő hely a szomszéd terem volt. Ide éppen csak benyitott, mikor egy hang ráförmedt.

- Mikor tört ki az első világháború?

Cicának elállt a lélegzete. Egy olyasvalaki állt előtte, aki öltözete minden kérdésnél megváltozott, most királyi ruhában volt. A kérdés viszont még váratlanabban érte.

- 1914. – súgta a fülébe Hugi, aki ismét a vállán volt. Cica ezzel felelt a királynak, aki öltözete ekkor kínai kimonóra váltott.

- Ki kezdte el építtetni a Kínai Nagy Falat?

- Csin Si Huangti. – adta a választ Cica szájába Hugi.

- Melyik volt a fegyver nélküli forradalom?

- Az Ipari forradalom.

- Hogyan halt meg Szókratész?

- Méreg által.

- Hol írták alá a Függetlenségi Nyilatkozatot?

- A lap alján. – Amint kimondta a választ, Cica szúrósan nézett Hugira, aki szélesen vigyorogva pislogott rá.

Szerencsére a George Washington ruhásnak volt humorérzéke és hangosan felnevetett.

- Elfogadom! – kiáltotta és Cica kezébe dobott egy kulcsot.

- Ez milyen kulcs? – érdeklődött a kislány.

- Ez a Titkok Nyitja. – nevetett a Történelem szelleme és eltűnt.

Cica némileg tanácstalanul ment ki a teremből.

A terem előtt meglátta a barátait: Árgyélus királyfit, Tündérszép Ilonát, a varázslót és a sárkányát, valamint a félénk tavasztündért. Mindannyian mosolyogtak rá.

- Ez a kulcs zárja vissza a Gonosz Sötétséget. – mondta Tündérszép Ilona. – menjünk fel a toronyba és ...

A folyosó egy része elsötétült. Cica szíve megtelt félelemmel és hátrálni kezdett.

Cica magához szorította Hugit és a kulcsot és hátrált a fény felé. A barátai szerteszét mentek, csak a kiskutyája, Hugi maradt vele. Megfordult és futott, közben igyekezett legyűrni a félelmét, mert a Sötét, a félelmével együtt növekedett. Ahányszor közel ért hozzá, belerúgott.

A kislány nem tudta, hova meneküljön, hiszen a barátain kívül nem tudott biztos pontot, az ének termet pedig nem tudta volna megközelíteni anélkül, hogy át ne ment volna a Sötéten.

Befordult a sarkon, be akart menni a rajzterembe, de eltévesztette az ajtót és ismét az árnyak

közt találta magát, de nem érdekelte. Annyira félt és kétségbe volt esve, hogy leborult az egyik padra és sírt. Legnagyobb csodálkozására az árnyak köré gyűltek és kedvesen vigasztalni kezdték. Cica a kérdésükre elmondta, hogy mi üldözi és miért.

- Mi szeretünk téged! – mondták. Cica lelkében ekkor a félelem szertefoszlott, kintről pedig hallotta, hogy duhajkodás folyik. Óvatosan kitekintett az ajtón és azt látta, hogy a Színek tündére, a Szigorú Úrinő és az Iskola Ura harcba szálltak a Sötétséggel. Hárman hamar visszafogták és üldözték vissza a toronyba, hét lakat alá.

Cica most már kíváncsi volt. Követte az iskola szellemeit, de a torony lépcsőjének aljában megtorpant. A barátai állták az útját.

- Add nekünk a kulcsot! Segítünk nekik bezárni a Sötétet.

- De én is menni akarok! – mondta Cica. Árgyélus Királyfi, Tündérszép Ilona a fejüket rázták.

- Mi az Iskolához tartozunk, a mi otthonunk. Te előbb vagy utóbb elmész innen. Add ide a kulcsot, a mi dolgunk, hogy elzárva tartsuk a Sötétet. Nekünk kell őriznünk. Nagyon ügyesen megoldottad a rejtélyt és köszönjük a segítségedet! De mi csak a saját munkánkért tudunk kezeskedni.

Cica vonakodva, de a kezükbe adta a kulcsot, Árgyélus királyfi és Tündérszép Ilona pedig eltűnt a toronyhoz vezető úton.

A folyosó ismét üres volt, csak ő és Hugi voltak ott.

- Miért kellett ezt végigcsinálnom? – tette fel a kérdést Cica.

- A próbák fontosak voltak. Csak jóérzéssel lehet a Sötét ellen küzdeni. – hallottak egy hangot, és fehér köd vette őket körül. – Minden teremben, ahol jártál, elültetted jó érzéseket, pozitív emlékeket. Ahol ezek vannak, ott a rossz érzések ellen pajzs alakul ki, amik mögé bújhatsz. Minden rossz érzés, kínzó emlék megsérti a lelket, míg a pozitív gyógyítja azt. Ha mindenhez pozitívan állsz, jóérzést viszel a világba. Ha számíthatnak rád, stabil támasz leszel. A Sötét, amit most bezártak, mindig lesz, de ha nem félsz és van bátorságod küzdeni ellene, vissza tudod fogni.

- Miért hívják őt mindig másképp?

- Mert a nevét sosem mondjuk ki.

Mindezt a kicsi sárkány mondta, aki a varázsló vállán szokott ülni. Ezután lágy, fehér ködöt fújt rá...

Kinyitotta a szemét. A keze a ceruzáján volt, mellette Hugi, a plüsskutyája, a feje pedig az olvasandó szövegen feküdt. Felemelte a fejét, Sanyi bácsi éppen az uzsonnát osztotta az osztálynak.

- Jó reggelt, Cica! – kiáltotta.

A kislány hátra nézett. A szekrényen békésen aludt Árgyélus királyfi, fölötte Tündérszép Ilona szállt hattyú alakban.

Visszafordult az osztály felé, megvonta a vállát és kiment a lekváros kenyérért. Enni pedig kell, főleg az ilyen kalandok után! Beleharapott a finom kenyérbe.

Sum Viola Klára írása, Lázáros korának emlékképei és érzései alapján.